

Oog in oog.

Gestaag wandel ik door het Zwarte Woud, stap voor stap, bergop
Met mijn gedachten, vanuit het dal, naar de hoogste top.
Vergezeld door de stralende warmte van de schitterende zon
En de wind, die behoedzaam mijn vermoeide lijf verzorgt.

Links en rechts word ik met leven en liefde begenadigd
Door het Sint Janskruid, de gele kleur ruimschoots over mijn weg uitzaaiend.
Wat een pracht, ik voel mijn hart ritmisch en doortastend kloppen in mijn aderen
De bosbessen lessen af en toe mijn dorst, zodat ik verder kan meanderen.

Plotsklaps sta ik oog in oog met een zorgeloos zijnd ree
De diepbruine rode kleur is hartverwarmend, ik raak innerlijk verteerd.
We wisselen een blik van verstandhouding met elkaar, het geeft mij vree
In mijn lichaam, geest en hart, ik volg mijn weg gedwee.

Enkele seconden kijken we elkaar weifelend en onderzoekend aan
Dan is er begrip, van beide kanten, zonder een spoor van schaamte.
Het bos, de wind, het kruid en de bosbessen blijven bestaan
In onze blikken, als wij onverdroten onze eigen weg gaan.

De weg naar de top leidt mij tot ongekende hoogten
't Is niet de vermoeidheid, die ik voel, maar wel de droogte.
Mijn mond snakt naar water, dan begint het opeens te hozen
Ik schuil, samen met mijn onbekende metgezel, zonder te blozen.

Hij onder het loof van de bomen, ik zoek beschutting in een hut
Ik zie hem nog steeds, in mijn gedachten, hij geeft mij nieuwe fut.
Mijn weg gaat voort, bergafwaarts, naar huis, daar voel ik mij beschut
In gedachten hou ik contact met de ree, oog in oog, het maakt mij verrukt.